

158

En niding, må han fritt, ur fosterlandets kall,
På brutna eder gå att skändligen förkofras!
Låt slaggen öfverge den ädlare metall,
Det äkta Svenska guld, som högre gälla skall
Och fastare bestå, ju renare det sofras!

Bort, bort med fruktans rop och veklighetens sorg!
Känn, Manhem! dina barn. Re'n ljunger de i härar
Från alla bygders fält och alla städers torg,
Hvart öga är en blix, hvart bröst det Sveaborg,
Som intet svek förför och intet hot förfärrar.

Upp, segervana folk! Slå ner det öfvermod,
Som djerfs ditt mannamod förneka eller trotsa!
Ryck an med dina spjut! bränn af med dina lod!
Det Svenska Lejonet vill bada sig i blod,
Det ryter utaf hämd, och rusar att förkrossa.

Snart skall det vända hem, att, från en ädel strid,
Vid Gylfes klippethron på segerpalmer hvila!
Än Svea blomstra skall i frihet och i frid,
Och Svenska hjeltars namn, till sensta eftertid,
I oförmörkad glans på ryktets vingar ila!
